

х, ц, ч, [ch], ш, щ=сч, ъ, ы=ж, ѣ, ѿ=ιδ, э=ξ, ю, я=ιξ, θ=φ, ν=π, й.

Τὸ α προφέρεται ὡς ε ἐν ταῖς λέξεσι, жалѣтъ, шалунѣ, ὡς ο δὲ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις καταλήγουσιν ἐν τῇ γενικῇ εἰς аво мѣ τόνον κτλ. ὡς, сучаго [προφέρεται сучово].

Ἐρρέθη ἐν τῇ 7-ῃ καὶ 8-ῃ σελίδι, ὅτι τὰ ἀδύνατα λεγόμενα σύμφωνα: б, в, г, д, ж, з πρὸ τῶν δυνατῶν συμφώνων п, ф, к, т, ш, с, καὶ πρὸ τοῦ ѡ λαμβάνουσι τὴν προφοράν τῶν ἀντιστοιχοῦντων αὐτοῖς δυνατῶν, καὶ τοῦναντίον τὰ δυνατὰ πρὸ τῶν ἀδυνάτων συμφώνων λαμβάνουσι τὴν προφορὰν τῶν ἀνταποκρινομένων (correspondentes) αὐτοῖς ἀδυνάτων, ὡς сборъ = зборъ κтл. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Ῥωσικῇ γλώσσῃ.

Τὸ г ἐκτὸς τῆς προφορᾶς τοῦ к (8-ῃ σελίδι) ἔχει καὶ λεπτήν προφορὰν τοῦ χ ἐν ταῖς λέξεσι Богъ, Господъ, πρὸ δὲ σκληρῶν συμφώνων καὶ ξένων λέξεων προφέρεται ὡς χ. легкій, Динабургъ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τῶν ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν καταληγόντων εἰς аго, ого, его προφέρεται ὡς в, добраго (=δόμπραβο), повднѣго, коτόраго, тогѡ, моего.

Τὸ е ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λέξεων προφέρεται ὡς ιε, ὅταν δ' ᾦναι τονιζόμενον, εἴτε ἐν τῇ ἀρχῇ εἴτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων προφέρεται ὡς ιδ, ѣжъ, пріѣмъ, ἔχον ἄνωθέν του καὶ δύο ὑποστιγμάς. Ὡς ο δὲ προφέρεται ἐν τέλει λέξεων τονιζόμενον, ὡς лицѣ (=лицо) ещѣ [ιέστσσο].

Τὸ к πρὸ τῶν ἀδυνάτων б, д, ж, з ἐν τῇ προθέσει кѡ (πρὸς) μεταβάλλεται εἰς г, πρὸ δὲ τῶν σκληρῶν (ἢ δασέων), к, т, ч, проφέρεται ὡς χ, п, ч кѡ Богу, кѡ тому κтл.

Τὸ с καὶ ш πρὸ τῶν ἀδυνάτων λαμβάνουσι τὴν προφορὰν τῶν ἀντιστοιχοῦντων αὐτοῖς ἀδυνάτων, в, д, ὡς сдѣтъ, (προφέρεται здѣтъ), отгонѣтъ (προφέρεται одгонѣтъ), πρὸ δὲ τοῦ ш καὶ ч τὸ с проφέρεται ὡς ш ὡς спитъ, счастіѣ, τὸ δὲ ж πρὸ τοῦ ж ὡς с, ὡς жжегъ, проφέρεται сжегъ.